

РЕШЕНИЕ

№ 5600

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 07.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7425** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на искова молба, предявена от А. И. В. срещу Национална агенция по приходите, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на исковата молба.

Ищцата твърди, че е претърпяла страдание и влошаване на здравословното състояние, поради това, че вследствие действия на НАП е лъгана и лишена от средства за препитание и лечение. Заявява, че при опит да изтегли от Първа инвестиционна банка АД отпуснати средства за лечение е научила, че сметката ѝ е запорирана по указания на ТД на НАП. Сочи, че не ѝ е известен актът, който дава основание на НАП да запорира сметката ѝ. От направена справка в НАП установила, че се касае за данъчни задължения от 2012 г., за които ищцата твърди, че са „отменени“ от Върховния административен съд (ВАС).

Към исковата молба е приложила решение № 6812/20.5.2013 г., постановено по адм.д. № 12599/2012 г. на ВАС, с което е оставено в сила решението на АССГ, 2-ри състав, постановено по адм.д. № 6242/2012 г., с което е отменен акт за установяване на задължение по декларация № 219/21.5.2012 г., издаден от инспектор по приходите при ТД на НАП, потвърден с решение № АУ-15/19.2012 г. на директора на ТД на НАП С.. С молба от 19.08.2019 г., в изпълнение указания на съда, ищцата е посочила, че претендира вреди вследствие отменени с влязло в сила съдебно решение акт на

администрацията. Твърди, че вследствие този акт е претърпяла влошаване на здравословното ѝ състояние – отрицателни емоции, напрежение, разстройство на психиката, продължителни и стресови ситуации с оглед обжалване на акта.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от Национална агенция по приходите, чрез процесуален представител, с който е изразено становище за недопустимост на предявения иск. По отношение на нововъведените основания в молбата за изменение на иска твърди, че този иск е погасен по давност, поради което следва да се отхвърли като неоснователен.

СГП счита, че искът е основателен. Следва да се извърши преценка по справедливост. Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и събраните по делото доказателства, намира следното:

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че с акт за установяване на задължения /АУЗ/ по данъчна декларация - № 219/21.5.2012 г. на инспектор по приходите в ТД на НАП С., на основание чл. 106, ал. 1 ДОПК, на ищцата е било определено данъчно задължение по чл. 50 ЗДДФЛ в размер на 25 л. за декларираните доходи за наем в размер на 280 лв.

АУЗ, цитиран по-горе, е бил отменен с решение № 5094/24.09.2012 г., постановено по адм.д. № 6242/2012 г. на АССГ, 2-ри състав, потвърдено с решение № 6812/20.5.2013 г., постановено по адм.д. № 12599/2012 г. на ВАС, VIII-мо отделение.

Срещу ищцата е било образувано изп.д. №[ЕИК]/2017 г. за принудително изпълнение на задълженията по посочения по-горе, отменен впоследствие, акт на администрацията, както и за задължения по друг акт.

По това изпълнително дело е издадено постановление от 16.02.2017 г. за налагане на обезпечителни мерки, като е запорирана общо сумата от 477,17 лв., включваща претендиращи по отменените актове суми – главници и лихви.

От правна страна.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/- чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

Съдът, като взе предвид събраните доказателства и приложимата материално-правна уредба, намира, че се установява кумулативното наличие на предпоставките на чл.1, ал. 1 ЗОДОВ. Установява се безспорно наличието на административен акт, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

Именно в резултат на описаната фактическа обстановка ищцата следва да се приеме, че е претърпяла вреди.

По изрично направеното от ответника възражение за погасителна давност. Съдът намира, че е неоснователно. Не е налице изтекъл 5-г. давностен срок за предявяване на вземането по чл. 115 ЗЗД. Началото на давностния срок, съгласно т. 4 от тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС става изискуемо от влизане в сила на решението, с което се признава съответният акт на администрацията за незаконосъобразен- 20.5.2013 г. Същевременно, исковата молба, по която е образувано това дело, е била предявена на 17.03.2017 г. – преди изтичане на посочения 5-г. срок. С определението си от 21.05.2021 г. съдът намира, че неправилно е приел заявените в молбата уточнение на исковата молба обстоятелства от 19.08.2019 г. за нововъведени. С тази молба се конкретизира фактическата обстановка на вече предявената искова молба. До този извод се стига при съпоставка на изложеното в двете молби, както и приложените към първоначалната искова молба доказателства.

По отношение на размера на претърпените вреди.

На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

В случая от една страна следва да се има предвид това, че въз основа на признатите за незаконосъобразни актове е издадено потановление за налагане на обезпечителни мерки за налагане на заповест за сумата от 477,17 лв /главница 320,20 лв. и 1596,97 лв. лихви/, като са предприети мерки по налагане на заповести /в този смисъл доказателството на л. 6 от гр.д. № 3378/2017 г. на СГС/.

Ищцата, видно от експертно решение на ТЕЛК от 10.12.2004 г., е с призната с трайно намалена работоспособност.

Видно от справка за задължения, актуални към 6.3.2017 г., задължението от 25 лв. главница и 12,33 лв. лихви по признатия за незаконосъобразен акт за установяване на задължения по декларация - по данъчна декларация от 25.4.2012 г. все още е третирано като дължимо. По същия начин е третирано като дължимо и задължението по друг акт /№[ЕГН].2.2012 г./ – за сумата от 295,20 лв. главница и 146,24 лв. – лихви за забава.

Ето защо и при съобразяване на посочените факти следва да се приеме, че ответникът, чрез своите органи, не е зачел решенията, с които е отменен акт на данъчната администрация, като е продължавал да третира съответните задължения като

дължими, вкл. и е начислявал лихви, за значително голям период от време – от 20.5.2013 г. /датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение до 2017г./.

Следва да се отбележи, че оспорването на признатия впоследствие незаконосъобразен акт е нормално, обичайно да доведе до неблагоприятни емоции.

Същевременно, при съобразяване на размера на обезщетението следва да се има предвид, че общата сума, неоснователно претендирана от ответника, е в сравнително малък размер – 20 лв. главница и 12,33 лв. лихви, запорирането на които, дори и при съобразяване с материалното и здравословното положение, вкл. и размера на получаваната от нея помощ /така извлеченито от банковата сметка от Първа инвестиционна банка АД/ не биха довели до значителни неудобства, вкл. и изцяло лишаване от средства за препитание и лечение.

Следва да се отбележи, че установяването на трайна неработоспособност – 81 % е станало значително преди процесния период, поради което и не може да се приеме, че тя стои в причинна връзка с действията на администрацията.

Ето защо и като взе предвид посочените две групи обстоятелства, съдът намира, че справедливото обезщетение за причинени на ищцата болки и страдания следва да се определи в размер на 200 лв., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба. Искът за разликата до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на А. И. В., ЕГН [ЕГН] сумата от 200 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от постановяване на акт за установяване на задължения по данъчна декларация - № 219/21.5.2012 г. на инспектор по приходите в ТД на НАП С., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба – 17.03.2017 г. до окончателното плащане на главницата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 5000 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: